

Carlo, Livio en Teresa, Leonora onhandig op haar korte beentjes achteraan, renden de grooten vooruit, naar het strand toe.

Daar gloeide de kilroode pracht, doorstreept met smalle blauwzwarte wolken, hoogerop verflauwend tot rozerood en boven wegstervend in bleekrose tusschen wit-wolige wolken. De zon, dof gloeiend, bolrood, hing groot en plat rond tusschen de loodzwarte wolkstrepen. De bloedbrand kleurde met roodigen weerschijn de zee die groenachtig glansde, als van inwendig licht. Het strand, met de verlaten huttenrij, lag in ros onheilspellend schijnsel, waarin de villa's tragisch stonden, als bij een wereldeinde. Een schaar wilde eenden, klein en zwart in de hooge lucht, vluchtte weg over de zee naar den donkeren horizon.

— Is het niet mooi? vroeg Luigi, terwijl zij voortliepen over het gladde zand langs het water. „Zooiets krijgen we niet dikwijls te zien”.

Ida liep zijgend met de anderen mee. Een beklemming was over haar gekomen, een onbestemde angst, die haar scheen te dringen tot vluchten voor een zware ramp. Het hing over het land en over de zee, het groote onheil dat komen ging, en neigens veilig licht, nergens uitkomst, niets dan die sombere dreigende roode gloed. Was dit het strand dat zoo vroolijk gelegen had, flikkerend van licht, in de zengende zon, zoo menige morgen? Het scheen haar toe, als kon het nu nooit weer zoo zijn. Wat beduidde die angst, de onrust die zij voelde? Werd die haar ingegeven door de tragische suggestieve zonsondergang? De anderen schenen dien invloed niet te ondervinden. Die praatten rustig, zij wist niet eens waarover.... Was zij dan zoo zenuwachtig gevoelig geworden?

— Zullen we teruggaan? stelde zij voor. — Het wordt laat en vochtig voor de kinderen.

Even bleven zij staan, als viel het hun zwaar den rug te wenden aan die grootsch sombere, onverschillig vijandige .pracht,

die begon te verdooven nu de zon onder den horizon gezonken was. Toen keerden zij om.

Hoe duister leek het strand, nu de roode gloed achter hen was en de weerschijn verflauwde. E1 liepen menschen, hier en daar, twee of drie te zamen, wandelaars zooals zij. Het kwam Ida voor, als waren die allen veel gelukkiger dan zij, veilig en benijdbaar in intiem genoeglijk samenleven. Niemand was zoo eenzaam als zij, zoo bedreigd, omringd door vijandigheid. Eens was zij geweest als de anderen, een van die allen, doch nu voelde zij zich uitgesloten. Vrede en vroolijkheid waren voor goed voorbij, en nu wachtte haar.... Maar wat wachtte haar dan? Wat vreesde zij met dit vreemde bange voorgevoelen? Ongeduldig trok zij met de schouders. Hoe zwak was zij geworden! Zij liet zich beheerschen door haar zenuwen, door ziekelijke zenuwindrukken.

— Heb je 't koud, Ida? vroeg Luigi.

— Ja, en ze huiverde weer. — Het is zoo vochtig hier.

— Laten we wat vlugger loopen, stelde hij voor.

De lijnen der badhutten begonnen al weg te duisteren in de dichtende schemering. Ida verwonderde zich even dat zij al bij hun eigen hut gekomen waren en nu op de villa afgingen.

Toen Ida dien avond boven kwam, trad zij zachtjes haar kamer binnen, om Maria niet te wekken. Het kind lag half bloot gewoeld, de handen vastgegrepen in de beddelakens, prevelend in haar slaap. Ida maakte met moeite de dichtgeklemde vingers los en dekte haar toe. Toen ontkleedde zij zich en legde zich te bed.

Doch de slaap kwam niet. Vroeger was zij gewend één slaap te maken van het oogenblik dat zij zich neerlegde tot het uur van opstaan. Ook dat was voorbij. Herhaaldelijk wendde zij zich van de eene op de andere zijde, waarbij de stalen veeren van het bed piepend kraakten. Zij hoorde het bruisen van de zee en stelde zich voor hoe zwart die nu zijn moest en ondoordringbaar geheim-